

**ความตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ของ
นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร**
**The Awareness of Sexual Risk Behaviors for Sexually Transmitted Diseases
Among Undergraduate Student at a Private University in Bangkok**

จินตภา ทาศิริ

Jinthapha Thasiri

สาขาวิชาสาธารณสุขศาสตร์ สังกัดคณะสาธารณสุขศาสตร์มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี, โทร. 064-9622256

Branch Public Health Department Faculty of Public Health Bangkokthunburi University, Tel. 064-9622256

e-mail: jinthapha_tn@hotmail.com

บทคัดย่อ

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศนำไปสู่ปัญหาทางสุขภาพและสังคมการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร เป็นการศึกษาวิจัยเชิงพรรณนากลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานครปีการศึกษา 2562 จำนวน 82 คนเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างแบบประเมินการตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และแบบประเมินพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าความถี่ ค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ย โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05

ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 ส่วนใหญ่มีความตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศระดับดี มากกว่าร้อยละ 50 ทุกข้อคำถามและพบว่านักศึกษามีความตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศระดับดีมาก ร้อยละ 100 ได้แก่ 1) การมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่อายุน้อยมีโอกาสเกิดมะเร็งปากมดลูกมากกว่ามีเพศสัมพันธ์เมื่ออายุมาก 2) การใช้ถุงยางอนามัยที่ถูกต้องจะสวมเมื่ออวัยวะเพศชายแข็งตัวเท่านั้น และ 3) หลีกเลี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ขณะมีประจำเดือนเพราะจะทำให้เกิดโรคติดต่อได้ง่ายกว่าปกติ และจากการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศพบว่าไม่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่กลุ่มตัวอย่างปฏิบัติเป็นประจำแต่พบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่กลุ่มตัวอย่างปฏิบัติบ่อยครั้งสูงสุดคือการอยู่ตามลำพังกับแฟนสองต่อสอง(ร้อยละ 14.6)

ข้อเสนอแนะ ผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้สามารถนำไปเป็นข้อมูลพื้นฐานและเป็นแนวทางสำหรับการดำเนินการส่งเสริมให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม และป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นต่อไป

คำสำคัญ: การตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ, พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ, นักศึกษาระดับปริญญาตรี

Abstract

Sexual risk behavior contributes to health and social problems. The objective of this study was to have an awareness of sexual risk behaviors for sexually transmitted diseases among undergraduate student at a private university in Bangkok. The purposes of this descriptive research in the sample group of students of graduate level year II in the faculty of public health at a private university in Bangkok for the academic year 2019. Altogether there were 82 students of the study group. Research instruments included demographic data questionnaire, evaluation form of the awareness of sexual risk behaviors, and evaluation form of sexual risk behaviors. They were used for data collections which are subsequently analyzed by percentage, mean, standard deviation, significantly been effected at 0.05.

The results of this study group of the graduate level year II had a mean score of the awareness sexual risk behaviors at a good level, and more than at a percentage mean of 50. And found that the students had an awareness sexual risk behaviors at a very good level, and a percentage mean of 100 including 1) sexual risk behaviors among teenagers who have risk of the cervical cancer more than older age 2) using condoms which are of good quality should be worn on the genitals when having sexual intercourse 3) avoid having sexual relationship during menstruation, because it will cause infectious disease more easily. Sexual risk behaviors found that there is not sexual risk behaviors in the sample group of the present, but found sexual risk behaviors in the sample group practice at a higher level as having a one to one relationship (14.6%).

Suggestion of the results, the research may be used for promoting awareness among teenagers in the sexual behaviors appropriate and prevention of sexual risk behaviors in the future of the teenagers.

Keywords: awareness of sexual risk behaviors, sexual risk behaviors, graduate level students

บทนำ

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นก่อให้เกิดผลเสียต่อสุขภาพอนามัยและชีวิตของวัยรุ่น ในปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี วัฒนาการใหม่ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางเพศถูกเปลี่ยนจากเพศสัมพันธ์ระหว่างชายกับหญิง เป็นชายกับชายและหญิงกับหญิง และการเข้าถึงสื่อต่างๆ ได้ เข้ามามีบทบาทสำคัญต่อเพศสภาวะโดยเฉพาะวัยรุ่น ได้แก่ อินเทอร์เน็ต โทรศัพท์ ภาพยนตร์ วีซีดี หนังสืลามก รูปภาพยั่วเย้าทางเพศ เป็นต้น ส่งผลยั่วให้วัยรุ่นมีความสนใจทางเพศมากขึ้น มีการคบเพื่อนต่าง

เพศ มีการเที่ยวสถานบันเทิง และมีการเปลี่ยนแปลงของสังคมไทยในปัจจุบัน โดยเฉพาะอิทธิพลของวัฒนธรรมตะวันตกก็ส่งผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นไทย ได้แก่ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย การตั้งครภภในวัยเรียน การทำแท้ง การมีคู่นอนหลายคน การมีเพศสัมพันธ์ในเพศเดียวกัน การเก็บแแต่้ม การเที่ยวสถานขายบริการทางเพศ การมีเพศสัมพันธ์แบบหมู่ ซึ่งพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเหล่านี้เป็นผลทำให้เกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

จากการรายงานสถานการณ์โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการติดเชื้อเอชไอวี ในช่วงปี พ.ศ. 2559-2560 พบว่าอัตราการป่วยด้วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์เพิ่มขึ้นจาก 19 ต่อแสนประชากร เป็น 28.9 ต่อแสนประชากร โดยโรคหนองในเป็นโรคที่มีอัตราป่วยสูงสุดเพิ่มขึ้นจาก 10.5 ต่อแสนประชากร เป็น 15.8 ต่อแสนประชากร กลุ่มประชากรที่พบอัตราป่วยของโรคหนองในมากที่สุดในปี 2560 ได้แก่ ช่วงอายุ 15-24 ปี คือ 66.6 ต่อแสนประชากร และยังพบว่าในกลุ่มนี้มีอัตราป่วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ 5 โรคหลัก (โรคหนองใน หนองในเทียม ซิฟิลิส แผลริมอ่อน และกามโรคต่อมน้ำเหลือง) สูงเช่นกัน คือ 99.6 ต่อแสน ประชากร สำหรับการติดเชื้อเอชไอวี พบว่าช่วงอายุ 15-19 ปี และ 20-24 ปี มีแนวโน้มสูงขึ้น ร้อยละ 2.3 และ 3.5 ตามลำดับ และผู้ป่วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์มีโอกาสติดเชื้อเอชไอวีได้ง่ายกว่าคนทั่วไป 5-9 เท่า โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์มีแนวโน้มสูงขึ้น (สำนักโรคเอดส์ วัณโรค และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข, 2562) จะเห็นได้ว่า วัยรุ่นไทย ในช่วงอายุ 15-24 ปีมีแนวโน้มเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งสาเหตุที่วัยรุ่นมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่ากลุ่มอื่น เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่ไวต่อการยอมรับสิ่งใหม่ และมีการเปลี่ยนแปลงตนเองทั้งทางร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ เริ่มมีความคิดเป็นของตนเอง มีพฤติกรรมที่กล้าเสี่ยง ชอบทดลองหาประสบการณ์ใหม่ๆ โดยเฉพาะเรื่องเพศอันเป็นผลมาจากพัฒนาการตามวัยฮอร์โมนเพศที่เพิ่มขึ้น (รุจา ภูไพบูลย์, 2547)

การตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เป็นความสามารถของวัยรุ่นในการประเมินสถานการณ์ คิด วิเคราะห์ พฤติกรรมที่เป็นความเสี่ยงทางเพศ และสามารถตัดสินใจที่จะหลีกเลี่ยงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ แสดงว่าหากวัยรุ่นมีการตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่ดี จะส่งผลให้มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศลดลง ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานและเป็นแนวทางสำหรับการดำเนินการส่งเสริมให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม และป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร

การทบทวนวรรณกรรม

ส่วนที่ 1 การตระหนักรู้

การตระหนักรู้ในตนเองเป็น 1 ใน 5 องค์ประกอบที่สำคัญของความฉลาดทางอารมณ์ หรือ EQ ตามความคิดของซาโลวีและเมเยอร์ (Salovey and Mayer, 1995) และโกลแมน (Goleman, 1998) ที่กล่าวว่า การตระหนักรู้ในตนเอง (Self-Awareness) เป็นความสามารถในการรับรู้และเข้าใจความรู้สึก ความคิด และอารมณ์ของตนเองได้ตรงตามความเป็นจริง ประเมินตนเองได้อย่างชัดเจน ตรงไปตรงมา และมีความเชื่อมั่น รู้จักจุดเด่นจุดด้อยของตนเอง รู้จักรักษาสิ่งจะคำพูดของตนเองมีสติ เข้าใจตนเอง (ทัศนีย์สุริยะไชย, 2554)

ส่วนที่ 2 พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศหมายถึงการกระทำของวัยรุ่นที่ก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรและการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ การดื่มสุราหรือดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ การใช้สารเสพติดก่อนมีเพศสัมพันธ์ การเที่ยวสถานเริงรมย์และเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศซึ่งการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศก่อให้เกิดผลเสียต่อสุขภาพอนามัย (สุพัตราอักษรรัตน์, 2550)

สรุปได้ว่าพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศหมายถึงการกระทำหรือการปฏิบัติที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ การกระทำหรือการปฏิบัติเสี่ยงต่อการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ ได้แก่ การมีคู่อรักหรือเพื่อนต่างเพศ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร การไปเที่ยวสถานเริงรมย์ การไปเที่ยวค้างคืนกับคู่อรักหรือเพื่อนต่างเพศ การดื่มแอลกอฮอล์หรือใช้สารเสพติดก่อนมีเพศสัมพันธ์ การใช้สื่อกระตุ้นอารมณ์เพศที่ไม่ใช่อุปกรณ์อนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์ การมีจำนวนคู่นอนมากกว่า 1 คน

ส่วนที่ 3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

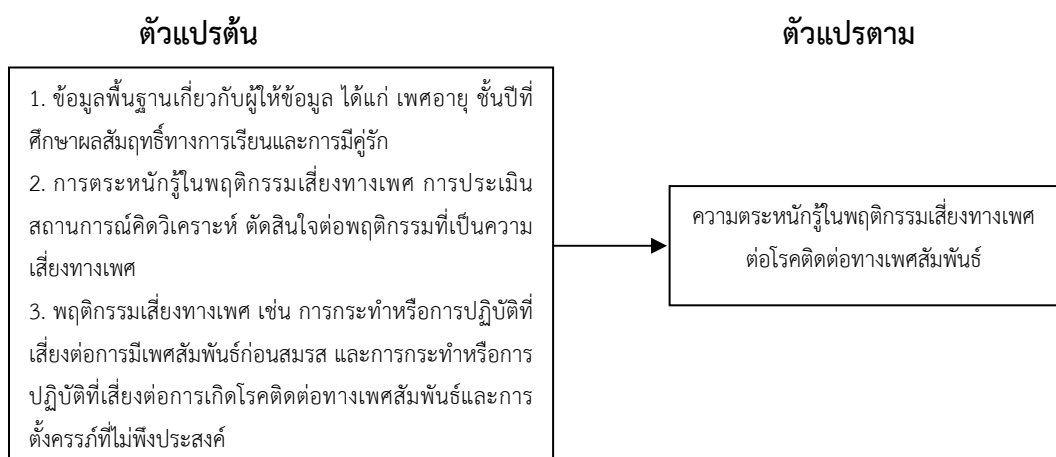
สุมิตตาสว่างทุกข์ และปาริชาติทาโน (2558) ศึกษาการตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นเป็นการวิจัยเชิงบรรยาย จากผลการศึกษาพบว่า 1) การตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($r = -.27, p < 0.001$) 2) นักเรียนวัยรุ่นที่มีคู่อรักผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนค่านิยมทางเพศและได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.053) นักเรียนวัยรุ่นที่มีชั้นปีที่ศึกษาแตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

พอเพ็ญไกรนรา (2556) ศึกษาความรู้เกี่ยวกับการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการป้องกันการตั้งครรภ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดเทศบาลเมืองสระบุรี เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่เป็นเพศชายร้อยละ 57.75 มีอายุระหว่าง 13-16 ปี ($M = 13.86, SD = 0.57$) มีคะแนนเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการป้องกันการตั้งครรภ์อยู่ในระดับน้อยร้อยละ 61.80 ($M = 5.90, SD = 3.00$) จากคะแนนเต็ม 18 คะแนนนักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีคะแนนเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการป้องกันการตั้งครรภ์ไม่แตกต่างกันพบว่าเพศมีอิทธิพลขนาดเล็กต่อคะแนนความรู้

นักเรียนรุ่นปีการศึกษา 2555 มีคะแนนเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการป้องกันการตั้งครรภ์มากกว่ารุ่นปีการศึกษา 2554 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

คลังพลอยเอื้อวิทยาสุกร และอรุณชาโพธิ์หมื่นทิพย์ (2554) ศึกษาความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นอำเภอเมืองจังหวัดนครราชสีมา เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา ผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นส่วนมากเป็นเพศหญิง (ร้อยละ 64.40) อาศัยอยู่กับบิดามารดา (ร้อยละ 77.20) มีอายุเฉลี่ย 15 ปี มีเกรดเฉลี่ย 2.73 เคยมีเพศสัมพันธ์ (ร้อยละ 17) เมื่อแบ่งระดับความรู้พบว่าวัยรุ่นส่วนมาก (ร้อยละ 30.04) มีความรู้ในระดับต่ำและมีทัศนคติที่เหมาะสมอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด (ร้อยละ 62.80) โดยมีคะแนนเฉลี่ย 4.33 พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่วัยรุ่นมีทัศนคติเห็นด้วยที่เหมาะสมคือการมีแฟนในวัยรุ่นไม่จำเป็นต้องมีเพศสัมพันธ์โดยมีคะแนนเฉลี่ย 4.33 โดยสรุปผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้ นักเรียนส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในระดับต่ำแต่มีทัศนคติที่เหมาะสมอยู่ในระดับมาก

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ระเบียบวิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Study) โดยศึกษา ณ จุดเวลาใดเวลาหนึ่ง (Cross Sectional Study) ทำการเก็บข้อมูลในช่วงเดือนพฤศจิกายน 2562 ถึงเดือนมกราคม 2563 เป็นระยะเวลา 2 เดือน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร นักศึกษาปริญญาตรี คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2562

กลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2562 จำนวน 82 คน

การรวบรวมข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีการดำเนินงานดังนี้

1. ผู้วิจัยทำหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร
2. ผู้วิจัยติดต่อประสานงานกับคณะสาธารณสุขศาสตร์ เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือในการดำเนินการทำวิจัย
3. ผู้วิจัยทำหนังสือติดต่อประสานงานกับคณะสาธารณสุขศาสตร์ เพื่อทำการขออนุญาตในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยกับนักศึกษาของคณะสาธารณสุขศาสตร์
4. แนะนำตัวพร้อมแสดงเอกสารชี้แจงถึงวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ และชี้แจงรายละเอียดของแบบสอบถาม การรักษาความลับของข้อมูลการวิจัยและขอความร่วมมือในการทำวิจัย
5. แจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างที่ยินยอมให้ความร่วมมือในการทำวิจัย
6. รวบรวมแบบสอบถามการวิจัย ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 3 ส่วนประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ให้ข้อมูล ได้แก่ เพศอายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการมีคูรััก

ส่วนที่ 2 แบบประเมินการตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมีข้อคำถาม 15 ข้อ

ส่วนที่ 3 แบบประเมินพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษา มีข้อคำถาม 15 ข้อ

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยคอมพิวเตอร์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปโดยกำหนดความเชื่อมั่นในการทดสอบทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05 โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ย เพื่อเปรียบเทียบและสรุปข้อมูลกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา ตามตัวแปรที่กำหนด

ผลการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 81.7 เป็นเพศชาย ร้อยละ 18.5 ส่วนใหญ่อายุมากกว่า 20 ปี ร้อยละ 58.5 รองลงมาคืออายุ 18-19 ปี ร้อยละ 41.5 ส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ย 3.01-4.00 ร้อยละ 65.9 รองลงมาคือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ย 2.00-3.00 ร้อยละ 34.1 และพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีคูรัักและไม่มีคูรัักเท่ากัน คือ ร้อยละ 50.0

กลุ่มตัวอย่างมีความตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่าร้อยละ 50 ทุกข้อคำถาม และมีความตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่ตอบถูกต้อง 3 อันดับแรก คือ อันดับที่ 1 ได้แก่ 1) การมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่อายุน้อยมีโอกาสเกิดมะเร็งปากมดลูกมากกว่ามีเพศสัมพันธ์เมื่ออายุมาก 2)

การใช้ถุงยางอนามัยที่ถูกต้องจะสวมเมื่ออวัยวะเพศชายแข็งตัวเท่านั้น และ 3) หลีกเลี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ขณะมีประจำเดือนเพราะจะทำให้เกิดโรคติดต่อได้ง่ายกว่าปกติ พบเท่ากันเป็นอันดับแรกคือ ร้อยละ 100.0 รองลงมาอันดับ 2 ได้แก่ การมีเพศสัมพันธ์กับแฟนเพียงคนเดียว ไม่ต้องใช้ถุงยางอนามัย ร้อยละ 97.5 และอันดับ 3 ได้แก่ 1) การใช้ถุงยางอนามัย 2 ชั้นสามารถป้องกันการติดเชื้อโรคทางเพศสัมพันธ์และการตั้งครรภ์ได้มากกว่าใส่ชั้นเดียว และ 2) ระยะเวลาปลอดภัยในการร่วมเพศแบบนับหน้า 7 หลัง 7 ไม่จำเป็นต้องใช้ถุงยางอนามัย เพราะไม่ก่อให้เกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และไม่ทำให้เกิดการตั้งครรภ์ พบเท่ากัน คือ ร้อยละ 90.2 ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของการตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ (n=82)

ข้อ	คำถาม	คำตอบ			
		ถูก		ผิด	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1.	การมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่อายุ 15 ปีขึ้นไปมีโอกาสเกิดมะเร็งปากมดลูกมากกว่ามีเพศสัมพันธ์เมื่ออายุมาก	82	100.0	0	0.0
2.	การใช้ถุงยางอนามัย 2 ชั้นสามารถป้องกันการติดเชื้อโรคทางเพศสัมพันธ์และการตั้งครรภ์ได้มากกว่าใส่ชั้นเดียว	8	9.8	74	90.2
3.	การใช้ถุงยางอนามัยที่ถูกต้องจะสวมเมื่ออวัยวะเพศชายแข็งตัวเท่านั้น	82	100.0	0	0.0
4.	การมีเพศสัมพันธ์กับแฟนเพียงคนเดียว ไม่ต้องใช้ถุงยางอนามัย	7	8.5	75	91.5
5.	การเปลี่ยนคู่นอนบ่อยไม่ก่อให้เกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ถ้าใช้ถุงยางอนามัย	26	31.7	56	68.3
6.	การหลังภายนอกเป็นวิธีป้องกันการตั้งครรภ์ที่เหมาะสมที่สุดกับวัยรุ่น	14	17.1	68	82.9
7.	การหลังภายนอกเป็นวิธีป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่ดีที่สุด	6	7.3	76	92.7
8.	ไม่ควรมีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนักเพราะเสี่ยงต่อการติดเชื้อเร็วกว่าปกติ หากจำเป็นให้สวมถุงยางอนามัย	81	98.8	1	1.2
9.	ดื่มเหล้าหรือใช้สารเสพติดก่อนหรือระหว่างการมีเพศสัมพันธ์ ไม่ก่อให้เกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์	27	32.9	55	67.1
10.	ระยะเวลาปลอดภัยในการร่วมเพศแบบนับหน้า 7 หลัง 7 ไม่จำเป็นต้องใช้ถุงยางอนามัย เพราะไม่ก่อให้เกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และไม่ทำให้เกิดการตั้งครรภ์	8	9.8	74	90.2
11.	การนับระยะเวลาปลอดภัยในการร่วมเพศแบบนับหน้า 7 หลัง 7 ใช้ได้เฉพาะคนที่มียาคุมประจำเดือนสม่ำเสมอคือประมาณ 28 วัน	80	97.6	2	2.4
12.	โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ติดต่อกันได้โดยการมีเพศสัมพันธ์เพียงทางเดียวเท่านั้น	9	11.0	73	89.0
13.	การร่วมเพศทางปาก (oral sex) ให้คู่นอนมีโอกาสเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้	72	87.8	10	12.2
14.	หลีกเลี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ขณะมีประจำเดือนเพราะจะทำให้เกิดโรคติดต่อได้ง่ายกว่าปกติ	82	100.0	0	0.0
15.	การทำความสะอาดอวัยวะเพศทันทีหลังการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย จะป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้	11	13.4	71	86.6

จากการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศพบว่า ไม่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่กลุ่มตัวอย่างปฏิบัติเป็นประจำ (7 วัน/สัปดาห์) แต่พบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่กลุ่มตัวอย่างปฏิบัติบ่อยครั้ง (5 วัน/สัปดาห์) 3 อันดับแรก ได้แก่ การอยู่ตามลำพังกับแฟนสองต่อสอง (ร้อยละ 14.6) รองลงมา ได้แก่ การพักอาศัยอยู่กับแฟนและการไปเที่ยวสถานบันเทิงกับแฟนสองต่อสอง พบร้อยละ 11.0 เท่ากัน และอันดับสุดท้าย ได้แก่ การนุ่งกระโปรงสั้นกางเกงรัดรูป (ร้อยละ 9.8) ส่วนพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่กลุ่มตัวอย่างปฏิบัติบางครั้ง (3 วัน/สัปดาห์) 3 อันดับแรก ได้แก่ การมีเพศสัมพันธ์แล้ว (ร้อยละ 35.4) รองลงมา ได้แก่ การดื่มน้ำผลไม้ผสมแอลกอฮอล์อ่อนๆ (ร้อยละ 32.9) และการอยู่ตามลำพังกับแฟนสองต่อสอง (ร้อยละ 29.3) พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่กลุ่มตัวอย่างปฏิบัติหลายๆ ครั้ง (1 วัน/สัปดาห์) 3 อันดับแรก ได้แก่ การดื่มน้ำผลไม้ผสมแอลกอฮอล์อ่อนๆ (ร้อยละ 61.0) รองลงมา ได้แก่ การดื่มเหล้าเบียร์ไวน์ (ร้อยละ 58.5) และการใส่เสื้อผ้าเดี่ยวเอวลอยเกาะอกแต่งกายรัดรูป (ร้อยละ 53.7) และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่กลุ่มตัวอย่างไม่เคยปฏิบัติ 3 อันดับแรก ได้แก่ การใช้สารเสพติดเพื่อกระตุ้นอารมณ์เพศและการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ให้บริการทางเพศ พบร้อยละ 100 เท่ากันรองลงมา ได้แก่ การมีการเปลี่ยนคู่นอน (ร้อยละ 92.7) และการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้ป้องกันการตั้งครรภ์ (ร้อยละ 79.3) ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษา (n=82)

ข้อ	คำถาม	จำนวน (ร้อยละ)				
		เป็นประจำ	บ่อย ครั้ง	บางครั้ง	นานๆ ครั้ง	ไม่เคย
1.	การดื่มน้ำผลไม้ผสมแอลกอฮอล์อ่อนๆ	0 (0.0)	4 (4.9)	27 (32.9)	50 (61.0)	1 (1.2)
2.	การนุ่งกระโปรงสั้นกางเกงรัดรูป	0 (0.0)	8 (9.8)	22 (26.8)	36 (43.9)	16 (19.5)
3.	การมีการสัมผัสร่างกายแต่เนื้อต้องตัว	0 (0.0)	6 (7.3)	22 (26.8)	37 (45.1)	17 (20.7)
4.	การใส่เสื้อผ้าเดี่ยวเอวลอยเกาะอกแต่งกายรัดรูป	0 (0.0)	3 (3.7)	18 (22.0)	44 (53.7)	17 (20.7)
5.	การดื่มเหล้าเบียร์ไวน์	0 (0.0)	3 (3.7)	21 (25.6)	48 (58.5)	10 (12.2)
6.	การนอนหนุนตักกันและกันกับแฟน	0 (0.0)	0 (0.0)	11 (13.4)	31 (37.8)	40 (48.8)
7.	การอยู่ตามลำพังกับแฟนสองต่อสอง	0 (0.0)	12 (14.6)	24 (29.3)	12 (14.6)	34 (41.5)
8.	การมีเพศสัมพันธ์แล้ว	0 (0.0)	4 (4.9)	29 (35.4)	21 (25.6)	28 (34.1)
9.	การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้ป้องกันการตั้งครรภ์	0 (0.0)	0 (0.0)	0 (0.0)	17 (20.7)	65 (79.3)
10.	การมีเพศสัมพันธ์กับแฟนแฟนไม่ใช่ดูยางอนามัย	0 (0.0)	0 (0.0)	1 (1.2)	28 (34.1)	53 (64.6)
11.	การพักอาศัยอยู่กับแฟน	0 (0.0)	9 (11.0)	21 (25.6)	12 (14.6)	40 (48.8)
12.	การไปเที่ยวสถานบันเทิงกับแฟนสองต่อสอง	0 (0.0)	9 (11.0)	23 (28.0)	12 (14.6)	38 (46.3)
13.	การมีการเปลี่ยนคู่นอน	0 (0.0)	0 (0.0)	1 (1.2)	5 (6.1)	76 (92.7)
14.	การใช้สารเสพติดเพื่อกระตุ้นอารมณ์เพศ	0 (0.0)	0 (0.0)	0 (0.0)	0 (0.0)	82 (100.0)
15.	การมีเพศสัมพันธ์กับผู้ให้บริการทางเพศ	0 (0.0)	0 (0.0)	0 (0.0)	0 (0.0)	82 (100.0)

อภิปรายผล

ผลการศึกษาความตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับดีและมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศพอใช้สามารถอภิปรายผลของการศึกษา ดังนี้

ความตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้อยู่ในระดับดี ซึ่งผลการศึกษานี้สอดคล้องกับการศึกษาของกัญจณี พลอินทร์ฐิติพร อิงคถาวรและสุรีย์พรกฤษเจริญ (2551) พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้เรื่องเพศศึกษาอยู่ในระดับดีมากซึ่งอาจเป็นเพราะเป็นการศึกษาในวัยรุ่นชายตอนกลางคือนักเรียนในโรงเรียนสายสามัญในช่วงชั้นที่ 4 (อายุประมาณ 15-18 ปี) ซึ่งอาจมีความสนใจเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศทำให้กล้าที่จะแสวงหาความรู้และจากการศึกษาครั้งนี้ยังพบว่าพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างทุกคนไม่เคยปฏิบัติพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเป็นประจำ จะพบปฏิบัติพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศบ่อยครั้ง บางครั้ง นานๆ ครั้ง เท่านั้น และยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างทุกคนไม่เคยปฏิบัติพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยใช้สารเสพติดเพื่อกระตุ้นอารมณ์เพศและการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ให้บริการทางเพศเลย อาจจะเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างมีอายุเฉลี่ยอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย (17-19 ปี) และวัยผู้ใหญ่ตอนต้น (20 ปีขึ้นไป) จึงมีความสนใจและแสวงหาความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ทำให้รู้จักคิด วิเคราะห์ แยกแยะ และเลือกที่จะปฏิบัติตนเพื่อลดความเสี่ยงต่อการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้

ข้อเสนอแนะ

1. มหาวิทยาลัยควรจัดให้มีกิจกรรมให้ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และให้ความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์แก่นักศึกษา ให้นักศึกษาเกิดความตระหนักรู้ ปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสม ปลูกฝังทัศนคติที่ถูกต้อง เพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์
2. อาจารย์และผู้ปกครองควรให้ความรักความใส่ใจ พุดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้วิเคราะห์ตนเองในสถานการณ์ปัญหาต่างๆด้านเพศเพื่อเข้าใจปัญหาอย่างรอบด้านตลอดจนวิเคราะห์ความสามารถของตนเองในการจัดการกับปัญหาที่อาจเกิดขึ้นอย่างเหมาะสม และร่วมกันเฝ้าระวังพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษา
3. ควรมีการศึกษาตัวแปรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ต่อไปเช่น ระดับการศึกษา การมีคู่อริ ค่านิยมทางเพศ หรืออิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

กัญจณีพลอินทร์, ฐิติพรอิงคถาวร, และสุรีย์พรกฤษเจริญ. (2551). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นชายในโรงเรียนสายสามัญ, คณะพยาบาลศาสตร์มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

คลังพลอยเอื้อวิทยาสุภกร และอรณิชาโพธิ์หมื่นทิพย์. (2554). ศึกษาความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นนอำเภอเมืองจังหวัดนครราชสีมา. **วารสารวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครราชสีมา**, ปีที่ 17 (ฉบับที่ 2), 15-26.

ทัศนีย์สุริยะไชย. (2554). **ความสัมพันธ์ระหว่างการตระหนักรู้ในตนเองกับการร่วมรู้สึกในวัยรุ่น**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พอเพ็ญไกรนรา. (2556). ศึกษาความรู้เกี่ยวกับการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการป้องกันการตั้งครรภ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดเทศบาลเมืองสระบุรี. **วารสารการศึกษาแพทยศาสตร์คลินิก โรงพยาบาลพระปกเกล้า**, ปีที่ 30 (ฉบับที่ 4), 274-286.

รุจาณีไพบุลย์. (2547). **การสร้างเสริมสุขภาพวัยรุ่นแบบมีส่วนร่วม**. กรุงเทพฯ: ห.จ.ก.โนเบิล.

สำนักโรคเอดส์ วัณโรค และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข. (2562)

สุพัตราอักษรรัตน์. (2550). **โครงสร้างและหน้าที่ครอบครัวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นอำเภอเมืองจังหวัดนครศรีธรรมราช**. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการพยาบาลครอบครัวและชุมชน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

สมิตตาสว่างทุกข์ และปาริชาติทาโน.(2558). **การตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น**. **วารสารเกื้อการุณย์**, ปีที่ 22 (ฉบับที่ 2), 41-56.

Salovey, P. and J.K. Mayer. (1995). **Emotional intelligence**. New York: Basic Book.

Goleman, D.(1998). **Working with Emotional Intelligence**. New York: Bantam Books.